

GÁL LÁSZLÓ:

ÚRNÁL NAGYOBB ÚR

Olcso igékkal vakított kába,
más Keze lába
meddig leszel?
Ne nézd lopott-e, örökölt-e,
szállj vele örök póri porbe,
mert elveszel!
Kit sajnálsz? Kölykét, vagy babáját?
Igát felejtés, vagy husángját,
mi torolatlanul porolt?
Vissza nem jöhet, ami volt!
se az örökkön másért-munka,
se a gyalázat, se az alázat!
Úrnál nagyobb úr, aki lázad,
s a legnagyobb a nép!

A fejed emeld föl legelébb!
A hangod emeld föl legelébb!
s ne felejtse soha a multad
és ne felejtse soha apád!
Ha tiéd a föld s ahol a tiéd
ott van hazád!

Nyisd ki a szád!
És ordíts: enyém, enyém a föld!
Én áztam és fáztam mindig érte,
én gázoltam szennybe trágyalébe,
és az én vérem rajt' a piros pipacs!

S a liszt, amiből nem jutott kenyér,
gyermekkorától rabolt kiskanász
fiam miatt fehér!
A veríték is enyém és a vér,
ahogy enyém volt a nyár meztelen
és cafat rongyaimban a tél . . .

Most meghallják, csak kiálts és kiálts!
most megnyered az örök póri pört . . .
döngve és döntve, a multat elöntve —
magyar paraszt!
megindult a föld!